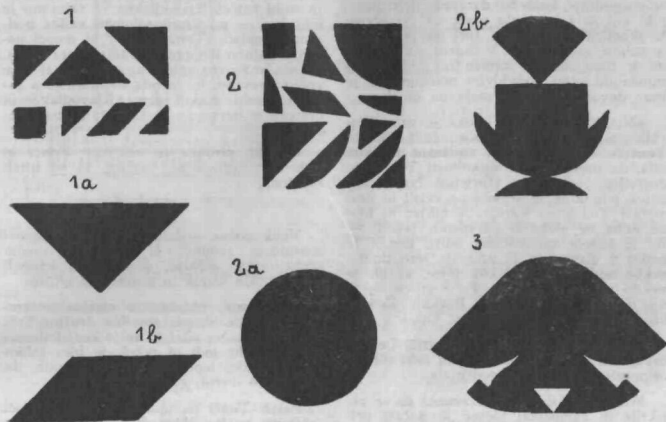

Sestavljalne naloge

Prerišite ali prekopirajte s prozornim ali modrim kopirnim papirjem na trd karton posamezne sestavne dele slike 1 in slike 2 in jih izrežite. Skušajte sestaviti iz sedem sestavnih delov slike 1 lika 1a in 1b

in iz enajst delov slike 2 lika 2a in 2; iz obeh skupaj pa lik 3. Rešitev teh nalog ni preveč lahka, toda s potrpljenjem se vse doseže

(Rešitev vseh teh nalog bomo priobčili v prihodnji številki »Zvončka«).

Iz mladih peres

Prispevki »Zvončkarjev«

Ivan Podobnikar

PASTIRJA TONČKA VELIKA NOČ

Tisto leto je bil Vazarjev dvanajstletni Tonči za pastirja pri Kocjanovih, ki so bajé sila bogati. Godilo se mu ni baš slabo; mati Špela ga je celo zagovarjala, kadar ga je strogi in natančni gospodar Matevž po nepotrebnem grajal.

Tisto leto se je vesela pomlad zgodaj vrnila. Nadležna snežna odeja je bila že skoro popolnoma izgimila; sonce se je široko smejalo s čistega neba. Na prosojnih krajih so zazvonili prvi zvončki in lisasti podleski so naznanjali, da prihaja pomlad. Lastavice so se v gručah vračale iz toplih

južnih krajev, obletavale v velikih lokih zlate križe visokih cerkvá in si iskale primernege, varnega zavetja in prostora za topla gnezda. Ljubke ptičice so neumorno pele od zgodnje jutrnje ure, dokler ni padla temna tenčica na zeleneče dobrave in pomlajene livade.

Pozimi je Tonči večidel postopal, zdaj pa je moral prijeti za pastirsko palico in odgnati številno čredo na pašnik. Da bi ga videli, s kakšnim ognjem in zanosom v živo plamtečih očeh je med zvončkljanjem zvoncev in lajanjem psa Kastorja samozavestno stopal za čredo. Spotoma si je Tonči trgá dehteče cvetice in jih pripenjal na klobuk, ki mu je silil prek kodrastih stanjevih las na belo čelo. Najmanjšo ovčico — Belko je vzel v naročje, zakaj smilila se mu je živalca, ki še ni mogla dohajati póta vajenih tovarišic. Kastor pa je tekal zdaj spredaj, zdaj se je za trenotek ustavil in zateglo zalajal, nato pa je zopet tekel kraj Tončka, ki si je krajšal pot z

žvižganjem, ki se je počasi izgubljal preko zelenih gozdov — v živo daljino.

Bilo je dva dni pred Velikonočno nedeljo. Kocjanovi otroci so se pogovarjali samo o poticah, o dišečih pomarančah in prelepo barvanih — piruhih. — Joža, najstarejši med njimi, s katerim sta si bila s Tončkom vedno v lasih, je skrivaj pobiral jajca na toplih gnezdih in jih skrival v majhn košek, v dišečo mrvo na svisljih, kjer je spal pastir Tonči. Košek se je iz dneva v dan polnil, in na vprašanja čudeče se gospodinje, kako to, da vprav pred prazniki kokoši takó malo nesó, so vsi otroci le skomignili z rameni: Joži pa je nevedé in nehoté zardelo lice; v zadregi se je sklonil k tlom, pobral kamen in oddirjal za rumenopikastim sosedovim mačkom, ki je brez dovoljenja prišel malo na obisk.

»Nič, nekdo pobira jajca,« je premišljevala gospodinja Špela. »Kaj, če bi bil to Tonči?« — Po daljšem ugibanju je sklenila, da pretakne do potankosti Tončkovo posteljo. — Rečeno, storjeno! Na Veliki petek popoldne je stopila na svislji in premetala Tončkovo ležišče. A nikjer ni bilo ne duha ne sluha o ukradenih jajcih! — Že je hotela vznevoljena oditi, kar ji je padlo v glavo, da je prejšnje leto dobila nekó pod senom cel kup jajec, ki jih je nekdo skrnil v pehar. — Po kratkem iskanju si ji je res posrečilo iztahniti skrivališče, kjer je imel Joža skrit košek.

»Torej tak je Tonči! Tat, tatič! Le počakaj me, jaz ti pokažem, sam sebi piruhe pripravljati,« je jezna godrnjala.

Mračilo se je že. Prve zvezde so se zaskrile in zamišljeni mesec je počasi priveslal izza oblakov. Kocjanov pastir Tonči je pravkar prignal napašeno čredo domov.

»Večerjat pojdi, jih bom že jaz nagnal v stajo,« mu je dejal hlapec Staša. — Utrujen in lačen, je Tonči brez besede ubogal. Palico je skrbno spravil za strešni tram in vstopil z običajnim pozdravom v kuhinjo.

»Dober večer,« je rezko siknila gospodinja in takoj obsula nič hudega slutečega Tončka s kopico psokv. Zaman se je Tonči izgovarjal, da o zadevi z jajci nič ne ve; zaman je dokazoval razsrjeni gospodinjini svojo nedolžnost. Kričala je na vse grlo, zgrabila slednjič sajaste burklje in napodila lačnega Tončka iz kuhinje v gluho noč. Ta je naglas zajokal in se zatekel v bližnji gozd. Tu je sedel na mehki mah pod zeleno smreko in — sam ni vedel kdaj — mirno zaspal.

Ko se je drugo jutro zbudil, je zagledal kraj sebe drobnega zajčka, prav takšnega, kakor je bil tisti, ki ga je pred nedavnim otel izpod zob hudega Kastorja. Veselo je priskakljal k Tončku, ga pogladil z mehki mi tačicami po objokanih licih in ga nagovoril:

»Me še kaj poznaš? Se še spominjaš, da si me otel gotove smrti? — No, in za to dobroto se ti moram izkazati hvaležnega! Pojdi z mano!

Šla sta. Da bi videli, kako zabavno je skakljal prijazni dolgošec poleg objokanega Tončka!

Ko sta dospela do neke visoke smreke, je zajček dvakrat udaril z nogo ob tla. Pri majhni votlini se je prikazala zajčkova mamica in jima odprla. Začudenega Tončka je vodil zajček Rjavodlakec — tako mu je bilo ime — po širnih sobanah velike podzemne palače. Tonči se kar ni mogel načuditi bajnim lepotam in čudovitemu sijaju. Ko sta si že vse ogledala, ga je peljal v še večjo dvorano, ki je bila napolnjena s samimi piruhi. Kakih deset Rjavodlakčevih bratcev je barvalo z vsakovrstnimi barvami jajca.

»Piruhi, piruhi,« je vzkliknil Tonči in strmel v zadovoljne zajčke, ki so hoteli z delom...

Velikonočna nedelja... Srebrni glasovi prazničnih zvonov, ki oznanjajo vsemu svetu veselo alelujo, so nalahno valovili preko vitkih smrek in zelenečega gozda.

V dvorani, obloženi z zlatom in srebrom, je bila zbrana številna družina brhkih zajčkov. Na mizi, ki se je kar šibila samih izbranih jedi in pijač, je bilo toliko piruhov, takó lepó in pestro barvanih, da bi jih biló dovolj za ves svet...

Pastir Tonči pa je tudi po Veliki noči ostal pri zajčku Rjavodlaku, kjer se mu prav dobro godi. V čarobni podzemni dvorani čaka na Vas, otroci, da ga obiščete! Prazni gotovo ne boste žli nazaj, zakaj vsakdo, ki je priden in pošten, bo zato prej ali slej nagrajen!

VELIKONOČNA

*Mamica mi naložila
poln košek je dobrot,
k blagoslova jih ponese,
ej, to bo vesela pot!*

*Zlato sonce v mlada polja
siplje svoj pomladni kras,
kdo bo danes še srečnejši
kakor jaz?*

Pika